

nyel ragyogott, nemesak közhivatalt — de sőt mandatumot is osztandó volt már.

Hol armány czélhoz nem vitt, az érzékenykedéssel hódított. — Hogy omlottak ennek a nagy ártatlannak a honfűbi sajtolt könnyei, midőn a meggyőződését tántoríthatlanul, az igazságot tartalék nélkül kimondó egyenes jellemű rettentetlen Almássy Antal, és a megb. Elefánty Ernő a helybeli kotnyeleskedés helyett a parlamentbe utasíták őt egyik képvis. gyűlésben. Csak kevéssé múlt, hogy az ónodi gyűlés jelenetei meg nem ismétlődtek, a véresszájuk a konzolozáshoz készültek.

Ámde P. tudta már a veremását, s mert a párttűtök ezer egyéb armány közt azt is hirtelék választói előtt, hogy mandatumot a mester ugy sem vállalna már, úgy veszélyben forgott, — föl kellett tehát világosítani az ámitottakat.

Egy mérsékelt hangú kiáltványt adott sajtó alá, mely az armányt ellensúlyozandó volt.

Minden attól függött most, vajjon a kiáltvány napvilágot látand-e? módot kelle találni ennek meggátolására.

„Flectere si nequeo superos Acheronta movebo.“

Ezért tárgyalt tehát a consistorium.

Éjjeli 12 óra körül vala. P. lámpa mellett javították a kefélenyomatot — bizott a sorsban . . . pedig a Hidalgo e pillanatban suhant át a francziskanusok terén, öles furkóssal kezében — lépteit az Eduard nyomdájára felé irányzta.

A kert hűs verandája alatt szórakozott Eduard basa.

Körötte — egykét a föld vonzereje hatása ellen küzködő hadastyán, néhány hevült oldalisk — és számtalan kiürült szeszpalack, sorbettes ibrik és pucosos kanná; az ökölnyi szedőgyerekek megszüresölvén a szeszmaradékot, az anyaföld talajára hullongtak. — Száműzött józanság! meg a kipányvázott czerberus

is szeszkes kenyérhulladékot találván — vesztetni látszott ugatási képességét.

A világlontosságú actiumi csatavesztést egy tengeri sirály okozá.

A jákóhalmi választó kerület sorsát egy kolonezos házörző eb némasága dönté el.

Minden esőndes volt.

A Hidalgo aggálytalanul lépett elő — kinyitotta a szedőkamra ajtaját.

A nép atyja előtt három évre becsukódott a parlament kapuja.

Valódi ázsiai állapotok Jászberényben.

—t.— Vannak, kik mint az utcai komédiás, dobpergés, s trombita harsonák közt nagy üres szavakkal kiabálják, hogy Jászberény az utóbbi évtizedben a nagy szellem által mily óriási haladást tett, mily nagyságra és dicsőségre emelkedett.

Mi, nem pusztá hűhóval, de a tények szigorú igazságával bizonyítandjuk be, hogy Jászberény ez idő alatt nemesak nem haladt előre, de sőt valódi ázsiai állapotba süllyedt alá.

Követve ama bölcs közmondást: „Cum Jove manum move.“ Kezdjük meg az istenházán.

Van őseink által épített nagyszerű templomunk, de ugy külseje mint belseje az utóbbi időben annyira el van hanyagolva, hogy az e monumentális épület becsét egészen devalválja.

Az igaz, hogy néha napján nagy vas ajtaján láthatók holmi nép- s bankgyűlési plakátok, s Borsos elleni statárium hirdetések, de ezek korántsem hivatják az elégtelenségeket palástolni.

A plébánia ugyan az utóbbi érseklátogatás alkalmából új köntöst kapott, de ha e külső czifraság leplei alá pislanatunk, aligha ott is igen sok reparálni valót nem találunk. De menjünk tovább.

Piacunk, tereink, utaink hasonlítanak Jaffa, Bagdad, s más török városok szenny-, s piszokfészkeihez.

Hogy közlekedési utainak, hidjaink mily állapotban vannak, arról jobb lesz pírulva hallgatnunk.

Ama bizonyos bankó ből van utcaáinkon néhány lámpa, de ezeket csak is

azon esteken gyújtják meg, midőn a teli hold egész pompájában tekint le az égről tiszta fényével, elhomályosítva e kanócz pislogást. Különben e lámpákat jobb volna nappal meggyújtani, hogy azok, kik még mindig a sötétben botorkálnak, s mint szellemi vakok vezetettik magokat, végre tisztán láthatnának. Hát intézeteink?

Van gymnasiumunk, melyről minden kegyeletünk mellett, az igazságnak hódolva kénytelenek vagyunk bevallani, hogy jobb volna, ha inkább nem volna, semmint hogy ugy van, a mint jelenleg van.

Van népbank s takarékpénztárunk, de abban minden egyéb van mint a nép számára bankó, s megta karított pénz.

Volna városi istállónk — akarjuk mondani muzeumunk, illetőleg helyesebben mondva: nincs se városi istállónk, se muzeumunk.

Kellene lenni több jeles gyárunknak, volt reményünk nagyszerű állandó színház épülethez, de mind a kettő, noha az elsőnek kéményi nem láthatók, az utóbbinak pedig még takaréki tűzhelye sincs, még is füstté vált.

Mink van tehát: semmink.

Bocsánat! Igaztalanok valánk, mert van bőségben: piszkunk, és szemetünk. Nem valódi ázsiai állapot ez tehát?

Hiszen még a Pasák sem hiányzanak!

Ámde szerencsére van vasuti állomásunk, hogy egy borús napon, ha ezen ázsiai állapotok miatt pestis ütend ki, suttymban elillanahassunk.

Egy indiai rege.

—t.— Az indusoknál a „Dzsín“ azon szellem, melynek jóslataiban egy idő óta vakon hisznek s általa elámitatják magokat, az ősz, igaz és tiszta Bráhma hívei, illetőleg teremtményei.

De mert ez a „Dzsín“ hamis jó, az igaz hívők kezdenek kételkedni mézesmázos szavaiban.

Mi történt közelébb?

A város mandarinjai által elhanyagolt büzhödő Ganges partján bambusz nedvet szőresölgető kételkedő igazhívők, ön szemekkel látták, midőn azon „Dzsín“, kinek állok és ámitó jóslatait, egy vakmerő Bramin — a nagy Bráhma igaz tisztelője — megtámadá, utra kelt, azt állítva, hogy a szent folyam forrását megye keresni.

vagy Ilonám, a démon pedig oly fekete mint az ő csuhájuk. De hogy mindent híven megtudják, beszélj el röviden.

— Ám halld. Férjem halála után Munkács várát hevesen ostromolni kezdék, ámde ha elhunyt is Ráckóczy a vezér, ott volt neje: Zrínyi Ilona. Hullt a labancz, a vár pedig rendületlenül állt. Ekkor szokott fegyvertűkhöz: az armány s eselszövényhez nyultak.

Várnagyom — a hálatalan — engedett a csábításnak, a gyáva bolond, ha tudatja velem az ajánlatot, minden ígért aranyukért tizet adtam volna neki, ha el nem tántorodik, pedig az én aranyaimon a honszeretet szentsége ragyog, míg az övéken a honfivér piroslik.

Szóval a várnagy elárult, s a nagy hősök be mertek lopózni váromba s nagyon természetesen csak alva merték a védtelen magyar amazont elfogni. Bécsbe hurcoztak gyermekeimmel. Ferencz fiamat szintén Jezsuitákra bízták, s pedig a leg hírhedtebb zárdába vitték. Én Julia leányommal egy apácza-kolostorba zártattam.

De mert bizonynyal féltek, hogy ha egy

magyar anya leányával vagy is két magyar honleány együtt lesz, akkor az ő vitéségük romba dőlhet. Tehát elszakították leányomtól, s engemet is külön zárdába vittek. Itt aranyaim kinyiták a zárdá kapuját.

Szöktem. Bécsét elhagyva ide jutottam.

— De mond hogy?

— Hát a nyílt országoton.

Jól tudtam, hogy azok, kik a pokol sötétében szoktak csak bujkálni, mindenütt inkább keresendének, mint a nyílt országoton. Így juték ide. S ime itt vagyok, hogy keblemre ölehesselek.

És innen hova szándékozol?

— Nem elég nagy-e Magyarország? minden bokor szállást ad a jó honleányoknak. Mert bár mennyire igyekeznek is mérges mélyüket édes hazámban terjeszteni, még igen nagy azok száma, kiknek keblük legfőbb szentsége a hazaszeretet. És te Boldizsár szereted-e hazádat?

— O Ilonám! Érzém már régóta, sőt mióta keblem öntudatával bírok, hogy van szívemben egy forró, egy mély, de titkos ér-

zet, minek nevet, értelmet adni mindeddig nem tudtam, de ime most e magasatos pillanatban szívem e hangos dobbanásakor átérzem, hogy e titkos, ez ismeretlen, de magasatos és égi érzet: a hazaszeretet.

— Igen az Boldizsár! kiáltá elragadtatva Iloná, s hévvel ölelé keblére az ihlettségtől lelkesült ifjút.

— Jól tudtam én, hogy a Zrínyiek nagy fája, törpe esenvész nem hajthat.

Azzal kibontakozott Boldizsár karjaiból s áhitattal szólott.

— Légy áldva magyarok istene e pillanatért, most már elértem ezéomat, megnyertem a legnemesebb szívet a hazának.

— Igen Ilonám! szívem, lelkem, sőt ha kell életem is legyen a hazáé. Ámde azért ne kívánd, hogy azon ösztől, ki fiaként szeretted, és a ki gyöngéd nevelőatyám, elidegenedjem.

— Ha, ha, ha! nevelő atyád — kiáltá Zrínyi Ilona. — Igen dicső, édes atyád hőhőzja, és a te szellemi bakód is.

(Folytatás következik.)

Ámde ez csak ürügy volt. Valójában azért vándorolt el, hogy Visnu esernőjének az ő számára méltatlanul nyílt forrásából aranyhomokot merithessen.

A nagy szellem, — kinek mennyei intézkedései kipuhathatlanok, úgy akarta, hogy ép azon pillanatban a Visnu szellemétől ihletett, s így a „Dzsin“ mókái által el nem árníthatott Bramin is ura indult, szintén a szent folyam forrásának irányában.

És ime lőn nagy mozgalom a két kedő igazhivők táborában.

Tele torokkal kiálták:

— O **Brahma!** mi történt velünk!

— O **Visnu!** segíts, mert elveszünk!

— Ha egyesül az éj, a fénynyel?

— Mikor lesz nap, mikor lesz éjjel?

— O **Visnu!** O **Brahma!**

— Mi történik velünk már ma?!

És még az kétkedő igazhivők így óbogatának, a két vándor egy irányban, s még sem egy irányban — különválva, egymást alig látva folytatát utját.

A „Dzsin“ leszede a Zoredilla-fa édes gyümölcsét, s jóllakott vele, a szegény Bramin meg csak a Nargilla kérgen táplálkozott.

De ennek szívét az édes imádott Visnu melengeté, míg a Dzsinét a Capella mérge árasztá el.

És azért nem sokára jött a nap, melyen Dzsinből férfi Szuttin leve, a Bramin lelke pedig fehér galambá változott.

A „Dzsin“ elégett porait elhordták a szolek.

A fehér galamb pedig ott repked India felett, esőrében hordva a visszatért egyetértés és béke olajját.

És a boldoggá lett népáhitattal robog:

— Ismét tied vagyunk!

— Légy áldva O **Brahma!** O **Visnu!**

Borsos Sándor ügye.

Mult számunkból a lap korán elkészülte miatt maradván ki a Borsos Sándor elfogatásáról szóló közlemény, azt ezennel ide iktatjuk:

Kedden delután fogá el Jászakiséren Benedek János esendbízott úr a hírhedt rablógylóskost Borsos Sándort ki már régóta rettegésben tartja a vidéket, míg elvégre neki kell rettegnie. Este 10 órakor érkezett Jászberénybe, hol egész néptömeg kíváncsiságtól zaklatva várta a híres rablót, ki is egykedvűleg ndvözle az ott lévőket. Rég kellett volna ez erélyes biztost kiküldeni. (A szerk.)

— t. — F. Juliuszó 30-án a jászberényi kir. törvényszékből alakult rögtönbíróóság tárgyalni kezdé Borsos Sándor ügyét. A kir. ügyész, mint közvádó az ügyet staturium utján elvégzetni kérte. Ellenben Kiss László hiv. kinevezett védő-ügyvéd rövid, de igen genialis védbeszédben kimutatta, hogy ez ügy nemcsak staturium alá nem tartozik, de sőt még ezen staturialis bíraskodás jogosultságát is kétségbe voná. Megleponen erélyes és magasztos volt védbeszéde kezdetén azon kitűnően helyes megjegyzés is, hogy: alkotmányos országban még a legfőbb méltóság viselőjének sem szabad a törvényektől eltérnie. A ki így vélekedik, és így beszél, az hazafi! Akarjuk tehát Kiss László urat, mint ilyen ndvözölni.

A bíróság határozatát Hegedűs Zsigmond elnök ur ismert nyelvezetével és kitűnő szónoki hangon oda mondá ki: hogy az ügy rendes bünyfenítő eljárás alá tartozik.

Különb Borsos Sándor külsejét illetőleg, az inkább hasonlít egy fiatal jámbor kukorica csészéhez, mint betyárhoz. A magyar haramiák vagy — némi költészet nymbussal felruházva lovagias külsővel birnak, vagy zord, van torzonborz kinézetnek, Borsos Sándor egyik válfajhoz sem tartozik, s vallomásaiból itelve méltán emondhatjuk róla saját szavait: Hogy nagyobb volt a füstje mint a lángja.

Nemzeti színészet.

— t. — Vajdafi Béla színigazgató megérkezett szintársulatával, s mikorra a sorok napvilágot látandának, már bizonyval meg is kezdte a Bathó-kerti arénában előadásait. A színigazgatóban értelmes, ügybuzgó férfit tanulván ismerni, kinek igen ildomos tapintatos nézetei, és szándékai vannak, tagjai pedig általában avatott s képzett egyének lévén, előadásaik sikereért szavatosságot merünk vállalni. Most tehát egyedül méértő közönségünk pártfogásától függ, meddig foghatunk a színművészet élveiben gyönyörködhetni. Bizton merjük remélni, hogy: mind a továbbiak.

Kinek mi a baja? *)

— t. — Először ígérletünkhöz hiven ismételjük, — s fogjuk is ismételni mind addig míg eredménye nem lesz, — multkori Interpellációnkat:

„Kérdést intézünk a városi hatósághoz: szándékozik-e a Csinesát lejtmenőztetni, s illetőleg annak szabályozása svizzel leendő ellátására a kellő lépéseket haladéktalanul megtenni“.

Több Csinesaparti lakos.

— t. — Egy füst alatt Jászberény városa polgármesteréhez is egy kérdést intézünk: A város gazdája — kire a város betegek számára kiosztandó jég van bízva — fel van-e jogosítva az orvosi utalványlaj jégért megjelölő lakosokat, durva goromba modorral fogadni, s jeget tetszése szerint majd adni, majd meg nem adni, miután megvagyunk győződve, hogy ez az illető túlkapasából történik, tisztelettel felkérjük főbíró urat, hogy a város gazdáját — kinek gazdálkodásáról különben is több adattal bírunk, — kötelességének pontos és helyes teljesítésére utasítsa, mert különben az így hitványkodó kirungas felette meggyengítendő a beeset azon valóban humanistikus intézkedésnek, mellyel városunk hatósága betegek iránt oly kegyeletes figyelmet tanusított.

Ez egyszer az, hogy jó volna, ha a városi hatóság, mit évek előtt áldozott és fáradsággal létesített, nem hagyná úgy elpusztulni. Tekintsenek egy kissé szét, akkor úgy hiszem nem kerüli ki figyelmeket.

Nagyon esodálkozunk azon, hogy a polgármester úr naponkint elsétál a főtéri sétány mellett és mégsem veszi észre mennyire pusztulásnak indult az, a bokrok csak imitt amott láthatók már, s azok közt malacz és libasereg legelész, hogy azon csekély zöld részt is, mi még a szemre kellemesen hat fölemészszék, nem elég már az, hogy a fak a

*) Állandó rovat, mibe minden méltányos és igazságos pansztykárkítól is felvevőndünk.

A szerk.

sétélő közönségnek semmi árnyat nem nyujtanak a helytelen fölnyesetés miatt. Valljon ki volt ennek a mestere!?

A Zagyva parton a főhid és a ezukrászda között fekvő fasorok panaszkodnak, hogy senki nem gondol velök, úgyannyira elhagyatva állanak, hogy az eső már egészen kimosá köveiket s már tartani lehet kidüllesköltől, már pedig ez igen sajnálendő lenne; ajánljuk tehát az illetők saját figyelmébe.

Mi hír hazánkban?

— t. — Még mindig az aratással foglalkoznak a főbb hírek, annyi azonban már is biztosan konstatalható, hogy a termés — a mi vidékünket kivéve, mert itt silány — eléggé kedvező.

— t. — Az országgyűlés hallomás szerint a hó 15-én kezdendi meg nyári szünetét. Most már szünetelhet, midőn a haza és nemzet számos jóreményét learatta.

— t. — Petőfi halálának multnapokban volt negyedszázados évfordulója. És a nagyjai iránt oly kegyeletesnek mutatkozni kezdő magyarnemzet úgy ilte meg egyik legnagyobb fiának ezen emléknapiját, hogy a ki csak szerethette a nagy meleg ellen bele ált a vízbe. Voltak bizonyval olyanok is elegend, a kik beülték egy egy füstös sörházba s Gambrinus bambító nedve mellett éltették a német szengek dicső poétáit. Ölt gyászt! felettünk örködő nemtűnk! Mert az a nemzet, a mely dicső nagyjait nem kegyeli, az örvény széléhez közelit.

— t. — Olaszországban éppen közelebb álték meg Petrarca negyedszázados évfordulóját. Ime a hevesvérű s így hirtelen lelketű olasz még négy század mulva is vallásos kegyelettel emlékszik meg nagy költőjéről. És mi több az önnépely alkalmával a leglelkesebb, legkitűnőbb olasz férfiak hazánkat mint a nagy eszmék és honszeretet hazáját éltették. Szegény Petőfi, nem fordult meg az alkalmat sirjában?! —

Városunk s vidékünk ujdonságai.

Miután lapunk harmadának 3 hava már lefolyt, felkérjük s figyelmeztetjük az illető urakat, kik lapunkat eddig megtarták, az előfizetés bektűldésére, nehogy mint e ezél megrontóit kellemetlenségnek kitegyünk, s valamint magunkat is, kik ez ügy áldozatkész barátai valánk, hogy mindazt, mi az igazság állleplebe burkolva volt, a nyilvánosság elé derítsük.

Ugyhiszem nem esalódnak bizalmunkban s többszöri felszólításra nem leend szükség. A kiadó.

Üzenet:

S. M. úrnak!

Közöltetett velem önnek ama kijelentése, hogy számomra husángot farag.

Vigyázzon ön! engem nem ijesz el, pedig fegyverem esupán egyetlen töredékenny száal — a hajtáról metszett — Nád!

A mythologiából tudni fogja kedvesség, hogy a Bachus által számárfu-

lekkel megholdogtalanított Mídás titkát is a Nád susogta ki.

Óvakodják tehát e veszélyes növényzettől!

Jóakarója:

Szóllóssy István

+ **Beküldetett.**) A jászberényi önképző kör zárgyűlése. Az önképző kör zárgyűlésén megjelentén, legelőször is ennek elnöke tartott az ifjusághoz igazán elragadó beszédet, s talán a beszéd azért is lehetett oly elragadó, mert az önképző kör tisztelt elnökének az írói tulajdonjog iránt tanúsított tiszteltensége folytán Kölesey, Eötvös és Széchényi műveiből egész periodusok szóról szóra ragadtak hozzá, t. i. beszédje, hez. A tisztelt elnök urnak ez oly hibás eljárása volt, a mit neki az ottani különben szép kis számu hallgatóság meg nem boesáthat, mert az által vagy ignorálni akarja a hallgatóság irodalombeli műveltségét, vagy ha nem, ugy eljárása még inkább megérdemli ama czimot, a melylyel a magyar nem esupán csak a szemmel nem bírót szokta megtisztelni. Hallottuk a szavalatokat is, és volt szerencsénk a szavalat két fő-és kizárólagos tényezőjével u. m. a jó hanggal és tehetséggel találkozni, de óh fájdalom! külön külön mindegyikkel, külön személyekben. Ugyanis Beleznai Dienesnek hangja nem — de tehetsége lett volna, Reich Sándornak pedig hangja volt jó — tehetség nélkül — mindketten hiányaikat Demosthenes kitarthatásáig még levethözhetik, Illés Balázs, Lázár József és Lipkai Kálmán inkább verset könyv nélkül mondtak el esupán, mint szavaltak, Beleznai István pedig kimaradása által gátolt bennünket abban, hogy kritikánk órá névze reménylhetőleg kedvező folytatását adhatnánk. Általában véve az önképző kör fényes eredményt ez évben nem mutatott fel, a minek oka, — eltekintve egyéb körülményektől — abban is rejlik, — hogy mert elnöke is idegen tollakkal gyeskedő szajkó.

—t.— Torma János ur városunk szü-löttje mult vasárnap tartá első miséjét mint áldozar, F—s urat a felkért keresztapát ifj. Parrai Imre ur helyettesíté, mert F—s urat mint sok más nemes tett gyakorlásában, ugy e szent kötelességen is bizonytal ama nagy-szerű lopás gátola. Az ifju áldozárnak türelmet, szív s lelki megnyugvást kívánunk választott pályáján. Lebegjenek lelki zemei előtt Kapisztrán János, Hunyady János barátja s halhatatlan bajnoktársa, Martinuzzi György Zápolya királyi özvegyének nagy ministere, és Feszler a híres történetíró, kik mindhárman azon Szt. Rendhez tartozának, melynek ő most tagja lett. Adja isten, hogy ifju felavatottunk életén is az emberiség elismerő áldása lebegjen.

Czetter Lajos közkedvességben részelt tanár ur, mint lapunk 12. számában jel-zénk, egészségi szempontból Pestmegye Tápió-Ságh községébe vonult kedves rokonai körébe, a hol is a halál elragadta.

Szamos barátai kirándultak végtisztelt megadására, csak azt sajnáljuk hogy tanártársai közül senkitem jelent meg. Nyugodjanak békeben porai!

Cseh János gymn. tanár úr, mint biztos forrásból tudjuk, a legközelebbi tanbizottmányi ülesben nyújtja be lemondását, mivel egészsége sokkal nyugodtabb pályát kíván.

Órómmal vettük azon tudósítást, hogy a városi hatóság elhatározta végre a kutak kizisztizását. Bizonytal még most sem jutott volna eszébe, ha többen a városi orvossal együtt annak tisztátalanságáról említést nem tesznek.

Hogy áll a világ?

—t.— Ez a fürdés időnye. A bankár fürdik, hogy a sok bankó okozta piszkot lemossa. A mágnás persze külföldi fürdőn van, hogy elpazarolhassa a szegény nép véres ve-rejtekén szerzett pénzhalmozat. A delnő fürdik, hogy a sok széptől szer által elsatnyult arcz-és egyéb bérének üdeséget, frissességet szerzzen. (Ha lehet! a szedő.) A diplomata fürdőbe menekül bureau-ja aktahalmazai kö-zül, hogy itt felüdülv, új erővel törhesse a fejét, mint keljen háborúba sodorni a nem-zeteket, s ontani az ártatlan vért esupa merő egy éni ambitiókból. Végre a szegény Zeitungsreiber is fürdik, hanem csak is ez-el-lája 36 fokú hő mérsékében vágva, a tollat, s törve a fejét, — nem azon, hogy mit írjon, mert hiszen ez nem épen valami nagyon ne-héz dolog — de hogy hol vegyen hol-napra rántott levesre valót!

Apróságok.

—t.— Halljuk, hogy a jászberényi kir. já-rásbírószág közelebb a Sipos Orbán ur házába költözik. Valóban e ktlőnben is csinos ház bel-be-csét nagyban emelendi az, ha falai közöl az igazság szolgáltatás fog kisuga-rozni.

—t.— Mig a haldokló orosz lány hősies nyugalommal adja ki paráját, addig a vesztét érező csasi még végvonaglásában is rugaló-zik. Halljuk — mert egészségi állapotunk meg-lehető előnyére nem olvassuk — hogy a „Jász-kunság“ czimú Bittermann-féle nyomdai pan-cs 58 ik számában egy szerkesztői megjegyzés je-lent meg, melyben Golenich ur kijelenti, hogy lapunkat még megemlítésre méltónak sem ta-lálja. Jól is teszi, mert nem illünk egymáshoz, mi nyilt sisakkal kelünk asikva, mig ő holmi „Tobben“ aláírással ellatott a névtelenség gyáva köpenyébe bujt az tudja miféle hitvány bogar-rakkal tömjénezet magának. A mi e névtelen cikkből az ellenem intézett pimasz megtáma-dást illeti, arra csak megvetéssel felelek. Ho-gy rovar mászik rám, egyszerűen ledobom ma-gamról, ki is bibelődnek az ily undok férgek-ke! ?

—t.— Vannak kik diesérve említik hogy a minapi Anna-bál jól sikerült. Hiszen itt még minden bál jól sikerült, kivéven azokat, mely-keket H — Desző rendezé.

—t.— Emlékezünk, hogy a hírhedt em-lekű Bach korszakban, ha holmi felerőszakolt celebritás jelentek meg valahol, az illető loyaltásra kényserlnt hatóságok néhány utca esavargót és esirkefogót bé-reltek fel, kik e pseudo celebritásoknak re-ke-dt torkokkal kiabáltak: **V i v á t!** Bizonytal Golenich ur is, mintau sajnosan tapasztalta, hogy a publikum — legfeljebb megkaczagja — fogta magát, s a közönség nevében „Tob-ben“ aláírással ily eső esélékkel tétett magának ovatiót. Bizony ennek daczára sem

fog neki senki „**V i v á t!**“-ot kiáltani, s így életét — a szellemi érték — komoly ve-szély környezi. (In stallom, hiszen már is hull. — A szedő.)

—t.— Golenich ur magyar nyelvtudo-mányának egy újabb ragyogványa szerint: Borsos Sándor ellett. A ki nem hiszi, nézze meg lapja 58 ki számának első ujdón-ságát. Rajta hát! minél több ovatiót neki!

+ Ugyan bátya, mondja meg csak ki itt az úr?

Jaj kedves öcsém arra igen bajos most itt a felelet, eddig csak tudtam hogy U, de most, miután kiugrasztottak bokorból a nyulat s rálöttek, még az agár sem képes utólérni, úgy elszaladt; most tehát azt hiszem mindenki, mert nem fél a eseléd, ha kikopott az ispany.

× Hallotta e már urambatyám, Jajteles-nel olcsóbb a kávé?

Hallottam bizon, mert mar elfogyott a nóta, mióta a Skisnek megígott a trónja.

+ Ej Ej Bandi de hütlen vagy, mért hagyta el az uradat?

Hogy ne hagyánám kedves néne, hisz nines esküdt felesége, mindeniknek hűséget vall, hol jobb, közép, hol megint bal.

× f. h. 31-én közkívánatra megégyeszer s utoljára Doctissimus prologja adatik a muzsak templomában, ajánljuk az aludni vágyó közönség becses figyelmébe.

Szerkesztői üzenet.

U. B. urhölgynek helyben. Egy pillantás bá-jos arczára meggyőzhet mindenkit a felöl, hogy ott ritka szellem honol.

De azt csak is meglepően szép verse elova-sásakor tudtam meg, hogy e bájos arczot a múzsa ihletett esőkja illeté. O irigylendő múzsa!

S. I—n urnak Pesten. Gyöngyörű költemé-nyedet a jövő számban a magasztos női szív egy igaz gyöngyével közlendem. A múzának öröme lesz e szép párban.

H. J. urnak, J. Kiséren. A minapi rimazuri némitott volna el? Ez nem válnék dicsőségére tol-lad hősieségének.

Antonio Grandonak. Csak nem akarja szer-kesztőségünkre alkalmaztatni a nagy Dante hal-hatatlan szavait: *Lasciate ogni speranza*.

Hirdetmény.

A helybeli banképtletben levő bolt, mely jelenleg Jankovits L. úr birtokában van 1875-ik évi december végeig haszon-bérbe kiadandó.

Bővebb tudomást szerzhetni Jankovits L. urnál, Jászbe-rényben.